

Michaela
Merglová

Přítí zastávka

Host

The background of the entire page is a vibrant green, featuring a complex, organic pattern of overlapping, leaf-like or marbled shapes. These shapes vary in shades of green, from a deep forest green to a lighter, almost lime green, creating a textured, naturalistic feel. The pattern is dense and fills the entire frame, serving as a backdrop for the text.

Michaela
Merglová

Přístě

BRNO
2025

Michaela
Merglová

Zaštvánka

© Michaela Merglová, 2025
Cover picture © Branislav Matis, 2025

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2639-0 (PDF)
ISBN 978-80-275-2640-6 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2641-3 (MobiPocket)

VĚNOVÁNO
MUŽÍČKOVÍ
A MILUNCE.
VY OBA VÍTE.
MÁM VÁS RÁDA.

Telefon zvonil. Jednou, podruhé, potřetí.

Po šestém zadrnčení se k němu konečně přiřítla postava. Drapla ho do ruky umazané od hlíny a přimáčkla si přístroj k uchu i s narezlou motyčkou na záhonky.

„Slyším!“

Chvilka ticha, až se zdálo, že to volající vzdal. Ale pak — nádech. Pomalý a těžký, jako by se člověk na druhém konci odhodlával k něčemu nepříjemnému. „Maki?“

„Kuře?“

„Můžu za tebou přijet?“

I KONEČNÁ

Hodiny ukazovaly celou a pět minut, když Karolína sestoupila ze dveří přímo do kolejistě. Vlak dlouho nečekal, zakrátko se ozvalo písknutí průvodčího a stará souprava vyrazila do zatáčky za kopec. Chvilka rachocení a pak téměř až mrtvolný klid.

Konečná odpovídala svému jménu. Na její jediné vlakové zastávce nestála žádná čekárna, žádná trafika, kukaň pro prodavače lístků nebo alespoň lavička. Jako by se tu vše zastavilo v čase a vzdorovalo to čemukoli novému. Z jedné strany obklopoval koleje řídký borový remízek, z druhé alej topolů, v nichž se krčila počmáraná telefonní budka přestavěná na veřejnou knihovničku. Když do ní Karolína nahlédla, uviděla v poličce promáčený řecko-polský slovník a očenou harlekýnku.

Nádhera, pomyslela si s úšklebkem.

Bylo jedno z těch pozdních dubnových odpolední, kdy od země ještě sálá syrový jarní chlad, ale vzduch už slibuje léto. Karolína si posunula po rameni popruh těžké kožené tašky a vyrazila do kopce. Cesta ji rychle zahřála, protože asfaltka prorůstala kluzkým plevelem a pokrývaly ji nánosy starého listí, které jí neustále zkoušely podtrhnout nohy. Vystoupat vzhůru ji tak stálo výrazně větší úsilí, než zamýšlela, a když se jí otevřel výhled na celou Konečnou, zůstala chvíli stát a zírala do krajiny. To, co se před ní rozkládalo, ji však nijak neohromilo. Vesnice působila stejně neutěšeným dojmem jako její zastávka.

Dominantu představoval kostel, jemuž před pár lety díky evropským fondům vyměnili střechu, přestože uvnitř žádný duchovní nesloužil mši asi tak od smrti Stalina. Zbytek vesnice tvořilo pár roztroušených domů, obdělňíky zahrad a silnice procházející středem údolí, dokud ji nepolkla studená zeleň smrkového lesa na druhém kopci. Většinu domů s ní spojovaly nepevně hrbolaté odbočky.

Když na jednu z nich Karolína sestoupila, štěrk jí ujížděl pod teniskami, jako by ji chtěl popohnat dolů. Šla sice jen pár minut, ale míra nepohodlí a frustrace v ní s každým krokem rostla. Taška ji tloukla do boku, ve vzduchu smrděl hnůj, po zádech jí stékal pot a měla chuť prásknout sebou na zem a rozbrečet se vzteky.

Minula cihlovou ruinu zarostlou vlčími máky a pcháči a několik dalších domů zralých na bourací kladivo. Poslední stavení před hustým lesem však vypadalo jako chaloupka z pohádky — červená střecha, břečťanem obrostlá zeď, hustý živý plot.

Právě z něj vyrazila mávající ruka. „Kuře! Musíš to vzít doprava, branka je zaseklá.“ Ruka zabodla prst stranou a zmizela.

Karolína zmateně zastavila. „Doprava kam?“

„Je tam díra v křoví, jenom kousek popojdi.“

Následovala instrukce, až se z hustých bezů před ní vyloupla postava.

Markéta měla pětatřicet let a skoro trojnásobek kil. Ještě před rokem statečně bojovala se svou váhou všemi dietami a půsty, které si člověk dokázal představit. Nakonec prohrála, pěkné rysy jí však z kulaté tváře nezmizely, jen se trochu víc rozpily. Vynořila se z roští, v černém mikádu zapletené větvičky a listů, v ruce velké zahradnické nůžky, a hrnula se ke Karolíně se srdečným máváním. „Kuře! Ahóji!“

„Hlavně mě nepropíchni!“ vyjekla Karolína a o krok couvla.

Markéta se zazubila a nůžky sklonila. „Aspoň by to byl dobrej nekrolog — detektivkářka probodnutá zahradním náčiním.“

„Protože vrahem je vždycky zahradník?“ nadhodila Karolína. Sklonila se a protáhla se dírou v pichlavém křoví.

„Jak jinak,“ přitakala Markéta a pokynula. „Tak pojď. Udělala jsem čaj.“

Cvrkot hmyzu a ptactva, tikání hodin.

Posezení na prosklené verandě bylo v tom pozdním dubnovém dni pořád ještě mrazivé, ale čaj příjemně hřál do dlaní i v krku. Markéta navíc zevnitř přinesla dvě deky, které si přes sebe přehodily, když se uvelebily v praskajících ratanových ušácích.

Svíraly hrnky a mlčely. Karolínina taška výmluvně ležela mezi nimi, ale ani jedna z nich se neměla k tomu cokoli říct. Jen společně naslouchaly hebkému šumu zahrady a natahovaly okamžik ticha, jak to jen šlo.

Vesnice se jmenovala Konečná, stejně tak by se ale mohla jmenovat Nudná.

Nebo Tichá.

Nebo Prdel Světa, jak ji ostatně Karolína občas i nazývala.

V Konečné nebylo nic — žádný obchod, žádné služby, žádná zábava, jen jednou týdně pojízdná maringotka s pečivem, mléčnými výrobky, rumem a cigaretami, jejíž provoz měl na hrbu zdejší podnikatel Karlíček.

Pan Karlíček se vůbec coby čerstvý důchodce pokoušel Konečnou vytrhnout z mrtvolné letargie. Právě z jeho popudu vznikla na nádraží ona smutná knihobudka, ve svém sklepe vytvořil únikovku, jejíž taje se nikdo neodvážil vyzkoušet, a ve své stodole se snažil otevřít informační kiosek pro turisty, kteří však nikdy nedorazili. Myšlenku vydávat místní noviny opustil poté, co nenašel žádné přispěvatele (kromě sekce nekrology), a podcast o dění ve zdejší komunitě zkrachoval na tom, že se v Konečné prostě nedělo nic. Jeho nejnovější pokus zaproudit zdejší život mohly obě ženy slyšet právě teď.

V dálce začaly břinkat činely. Karolína sledovala, jak do té doby poklidně zpívající ptactvo v zahradě při každém úderu poplašeně vzlétlo a zase se pak za ticha vracelo. Odkášala si. „Pan Karlíček?“ nadhodila.

Markéta s hrobově vážným výrazem přisvědčila. „Pan Karlíček.“

„Co dělá tentokrát?“

„Marš královský kapely. Přivezl si to z Kodaně, kam jel s dcerou na dovolenou. Co týden prý pochoduje ulicemi města královská kapela. Obejde centrum kolem dokola, zahraje a turisté to milují. Tak se rozhodl založit to tady jako novou tradici.“

Činely opět udeřily, ptactvo se s křikem vzneslo do vzduchu.

Karolína upila čaj. „A ví, že tady nemáme krále?“

„Jak vidíš, on nemá ani kapelu, a stejně mu to nevadí.“

Ozvalo se procítěné *břink, břinkbřink*.

Hřivnáči se rozhodli, že tohle nemají zapotřebí, a vyrazili houfně k lesu.

„Za chvíli bude po všem,“ ujistila ji Markéta. „Vždycky obejde svou zahradu a je hotovo.“

„Neměl by obcházet celou Konečnou?“

„Asi měl, ale stará paní Mrtvá po něm hodila slepici, tak toho radši nechal.“

„Hodila po něm slepici?“

„Nejspíš po něm chtěla hodit vejce, ale je trochu zmatená. Už má devětadevadesát.“

Karolína zavrtěla hlavou. „Vzrušující život na venkově.“

Město leželo za kopcem, jen hodinu cesty. Tak blízko, a přitom tak daleko. Mohlo být stejně tak za horami a dolinami tisíce mil odsud a Karolína by nepoznala rozdíl. Konečná tak působila — jako místo soumraku, kam lidé přicházejí, aby se už nikdy nevrátili, jako by tady, v malém domku na kraji lesa, končil celý svět.

„Co čaj? Dobrý?“ ozvala se Markéta.

Karolína si uvědomila, že i když už vypila víc než půlku hrnku, vůbec nevnímala chuť. Soustředila se a ucítila slabou bylinnou vůni, máta, meduňka a snad i rozmarýn, prostě jedna z těch mdlých směsí, které si její kamarádka sušila ze zahrádky. „Hm,“ přikývla ze slušnosti.

„Je domácí,“ vysvětlila Markéta horlivě.

„Hm,“ zopakovala Karolína a zadívala se raději znovu z okna.

Zahrada kolem domu vypadala maličká a stísněná a Karolína se nemohla zbavit dojmu, že tu cosi schází, jako by dřív byla jiná. Rozlehlejší. Barevnější. V jejích vzpomínkách se táhla a plevelila do kouzelné džungle plné divokých pivoňek, nakvetlých šípkových růží a kopretin a omamně vonící šalvěře. Jenže ve skutečnosti ji tvořily jen dva okrasné záhonky, keř bylinek a...

„Vidím, že to koště pořád stojí,“ řekla Karolína s náznakem rozladění a ukázala do rohu zahrady.

Rostl tam jediný strom, klenutá třešeň, do níž krátce poté, co se sem Markéta nastěhovala, udeřil blesk. Polovina zchřadla a suché větve trčely k nebi jako ohlodané pahýly. Druhá část rozštěpu se však nevzdala a vyrazily z ní zelené lístky s květy, které halily to vrásčité mrtvé torzo jako svatební závoj. Třešeň už neplodila, a když se Karolína kdysi ptala, proč tu strom nechávat, Markéta jen krčila rameny.

„Je moje,“ řekla jí na to tehdy. „A mně je jí líto.“

Stejnou větu zopakovala i teď.

„Mohla bys tu mít něco, co plodí,“ oponovala Karolína.

„Já vím,“ kývla Markéta téměř provinile, ale v tváři jí šlo přecházt, že strom stejně nepokácí.

Karolína upila čaj a znovu se rozhlédla po zahradě.

Něco je jinak.

Záhonky u rozbité branky lemovaly smetanové primule a žluté, rychle odkvétající narcisy. K severní straně domu se lepil staříčkův skleník, v němž se v horkém vlhkém vzduchu přetahovaly každé léto o prostor rajčata s nakládačkami.

Všechno stejné.

Stejně, a přesto jiné — jenže co? Co se změnilo?

Karolíně to nešlo z mysli. Bylo to jako zahlodaný červ.

Něco je jinak.

Musí zjistit co.

„Co nového ve Městě?“ zeptala se Markéta opatrně. „Viděla jsem, že Rozhlas dal tvou knížku mezi top deset titulů letošního jara, to je skvělý...“

„Jo, to tam sestavuje Ljuba, ta pro mě má slabost a vždycy je na mě hodná. Dělal jsem s nimi v únoru rozhovor o celé sérii, tak slíbila, že novinku ještě někde protáhne,“ kývla Karolína mechanicky, zatímco dál systematicky skenovala zahradu a porovnávala ji se svými vzpomínkami.

„Takže prodeje jsou dobrý?“

„Prodeje jsou dobré,“ pokrčila Karolína rameny a zaměřila se na okolí třešně — možná právě tam je něco jinak? Prořezané větve? Ne, třešeň vypadá pořád stejně uboze... „Stejně jako těch sedm předtím. Ignác vždycy říká, že detektivky se budou prodávat, i kdyby na zem spadnul meteorit. Řešil i filmová práva na první díl, ale asi z toho nic nebude.“

„Filmový práva? To je ale paráda!“

„Jo, byla by, ale chce to dělat nějaká obdoba kabelovky — jedna z těch internetových video-on-demand platforem, tak tomu moc nevěřím. Koukala jsem na jejich produkci a nejsou to ani běčka, co dělají, ale rovnou efka. Kulisy otřesný, herci dřeva, všechno laciný, jak kdyby to točili za devadesátek v nějakém porno studiu...“ Přesunula pohled k jednomu i druhému záhonku a zkoumavě se probírala tamními květy. Všechno stejné, všechno na svém místě. Tak proč jen ten pocit...

„Podílela by ses na scénáři?“

„Asi ne. Ignác mi říkal, že je rozjednaná ještě nějaká seriálová nabídka, která vypadá slušněji, takže uvidíme. Prý se do toho nebudeme vrhat za každou cenu... po hlavě...“

A pak si to konečně uvědomila.

U stěny přímo pod verandou se dříve pnuly růže, jejichž omamnou vůni si Karolína dodnes pamatovala.

Přesně před rokem sem zajela naposledy spolu s Márou a malým Jarinem. Jarin tehdy zakopl o vlastní nohy a spadl po tváři do keře. Křičel a plakal, než z něj s Markétou dostaly všechny trny, ale ta vůně zůstávala navzdory ošklivým okolnostem v její paměti živá a příjemná.

Teď růže zmizely a zůstalo po nich jen prázdné místo.

„Už nemáš růže?“ obrátila se k Markétě se zamračenou vráskou na čele.

Markéta si poposedla, zdálo se, že ji křeslo najednou tlačí. „Nemám.“

„Proč?“

„Škúdcí,“ odvětila neurčitě a odkašlala si. „Jak se má Jarin?“ změnila téma a Karolína si ihned domyslela, že keře zmizely právě po incidentu s jejím synem. „Kolik mu je teď už, šest sedm...?“

„Sedm. V září šel do školy.“

„To je hezký.“

Karolíně ztěžkl žaludek. Jarin a Mára. Dokud klevetily o knihách, přišlo jí, jako by mluvila o někom jiném, cizím. Jenže teď se hovor stočil k něčemu hmatatelnému a skutečnému a ona v sobě ucítila napětí. „Je to hezké,“ přikývla, zatímco zaháněla nepříjemné pocity. „Učí se číst a psát, nosí jedničky a pochvaly... Taky bych se hned vrátila do doby, kdy byl život o razítkách a puntíciích.“

„A těšil se do školy?“

„Těšil, ale po prvních týdnech ho to přešlo a začal se ptát, jestli by se nemohl vrátit zase do školky. Většina dětí, co znal, šla na šestatřicítku, a tohle je pro něj úplně nový kolektiv, kde se ještě pořád trochu stydí. Vysvětlovala jsem mu, že teď už je velký kluk a že velcí kluci do školky nechodí. Ale v tu chvíli mi došlo, že teď bude až do patnácti dvaceti prostě jenom tohle — školák.“ Nadechla se. Nikdo by z její tváře nevyčetl, že v sobě svádí vnitřní boj, že v ní narůstající napětí hrozí přetéct a zahltit ji. „Teď to je ještě takové hezké a nevinné, ale sotva se člověk otočí, bude ve druhé třídě a ve třetí, pak přijde puberta a hormony a zamilovávání a...“ Mluvila rychle a mechanicky.

Držela šálek mdlého bylinkového čaje, ale vlastně ho necítila. Od konečků prstů se jí zmocnila ta známá otupující síla, která ochromovala tělo a které se nedokázala bránit. Jako by přes ni přešel mráz.

Pak svůj boj prohrála.

Porcelánový hrnek jí vypadl z rukou a roztříštil se o podlahu. Střepy se rozletěly do stran jako malé projektily.

Karolína se na to dívala, dívala se na skvrnu na podlaze, na stříkance na stěnách, dívala se na rozsekaný porcelán, na prasklé ouško a květinový vzor, který už nikdy nesroste do podoby, jakou měl před pár vteřinami. Ale necítila nic. „Omlouvám se“, řekla strojovým hlasem, který zněl jako záznamník.

Markéta vyskočila na nohy. Ignorovala střepy a došla ke kamarádce, jako by nebyl rozbitý šálek, ale ona. „Je všechno v pořádku?“

Karolína by se nejraději zasmála. V pořádku? Copak by byla jinak tady, v tomhle prdelákově bez lidí a života, kdyby se nic nedělo? Chtěla odpovědět, odseknout něco peprně vtipného jako vždy, ale i tváře jí ztuhly v tom nepřírozeném chladu. Nepromluvila, ani se nepohnula, jen se dál dívala na drobné porcelánové střepy.

„Chceš o tom mluvit?“ zkoušela to Markéta dál.

Karolína zatřásla hlavou.

„Chceš mluvit o něčem jiným?“

Další zavrtění hlavou.

„Chceš jít dovnitř?“

Opět odmítnutí.

„Chceš ještě čaj?“

„A já tak doufala, že když ten hrnek rozflákám, tak už to nebudu muset pít. Je fakt odporný, Maki.“ Karolína se štěkavě zasmála. Konečně se jí podařilo získat nad sebou zase vládu. Otupělá ztuhlost mizela a polknutí zaplašilo poslední tíhu v žaludku.

„Dobře no, tak já ti teda udělám jeden z těch ibiškových, co piješ. Člověk ti chce dopřát biokvalitu, a ty se takhle cukáš.“

„Bio mi nevadí, ale tohle chutná jak vylouhovaná tráva.“

„A ty máš něco proti trávě?“

„Sekačku.“

„Tsss.“

„Promiň za ten hrnek,“ vyhrkla Karolína, když už Markéta mizela v nitru domku. „Ta cesta byla dlouhá a únavná, nějak jsem...“

Markéta mávla rukou. „Beztak patřil spíš do muzea, ten byl ještě po babi. Vůbec to neřeš.“ Zmizela v kuchyni.

Karolína osaměla na verandě s výhledem do zahrady, která byla oproti jejím vzpomínkám příliš malá, stísněná a bez růží. Břinkot činelů z dálky konečně ustal a rozhostil se klid.

Příkrčila si nohy pod bradu a položila si hlavu na kolena.

Z domku k ní doléhalo cinkání porcelánu a nalévání horké vody. Vzduchem zavanula vůně nakyslého čaje a Karolína se usmála.

Poprvé za dlouhé týdny se cítila klidná.

Zavřela oči.

Markéta vytáhla sáček z hrnku a vrátila se na verandu. Karolína klimbala v ušáku, hlavu svěšenou, dech pravidelný.

Vypadala jako Markétin pravý opak. Hubená, vysoká a sošná, dokonalý obraz toho, co si člověk mohl představit pod slovy úspěšná spisovatelka. Vlasy nosila v týle stočené do elegantního uzlu, z něhož čnely dvě zdobené čínské jehlice, a kolem uší se jí vlnily uvolněné prameny, které pokaždé vypadaly šik, i když se o to Karolína prý nikterak nesnažila.

Karolína také s ležérní elegancí nosila a kombinovala ty nejpodivnější kusy oblečení — ať už šlo o burleskní korzet s duhovými legínami, šaty s pardálím vzorem pod tyrkysovým

viktoriánským župánkem, bachratý svetr s bambulemi a kovbojské boty, nebo jako teď, džíny s třásněmi a hrachově zelenou kožešinovou parku. To, co by na komkoli jiném vypadalo jako model od kolotočářů, se na Karolíně skvělo, jako by právě sestoupila z přehlídkového mola.

Markéta tiše položila čaj na stolek, přehodila přes kamarádku deku, posbírala střepy z podlahy a vrátila se dovnitř i s Karolíninou taškou.

Dům byl malý a těsný, a třebaže Markéta neměla dar vytříbeného módního vkusu jako její kamarádka, dokázala věcem vtisknout upřímný domácí půvab. Za verandou se tak nacházel přívětivě působící pokoj lemovaný policemi obtíženými knihami. Vinuly se kolem stěn a obtáčely všechny kouty i okna. Svazky vypadaly omšele, jak do nich pražilo slunko, ne však zaprášeně — znamení, že si majitelka cení každého z nich.

Mezi všemi těmi věcmi člověku snadno unikly dveře — skrývaly se pod tlustou vrstvou starých knižních plakátů. Schovával se za nimi kamrlík, kdysi přístěnek na smetáky, dnes pracovna.

Zatáhnutí za provázek rozsvítilo žárovku, která zalila světlem kout s notebookem a řadou otevřených zápisníků a svazků. I Markéta byla spisovatelka. Markéta Morušková, občanským jménem Voráčková, napsala už tři knihy s dobrodružnými příběhy Drobka a Drápa, malého medvěda a hrdiného zajíce, kteří spolu zachraňovali Všezeleň les.

Přejela prsty po hřbetu jedné z knih se zlatě vyraženou číslicí. Zalistrovala v ní a našla velkou dvojstranu s ilustrací ústřední dvojice zvířat ve zbroji spíchnuté ze zmačkaných plechovek, s přilbami vykrojenými z vaniček od sušenek a malými štíty z kulatých víček chipsů. Ilustrátorka nad tím výjevem zdobným písmem vyvedla ještě nápis *Cesta do hlubin Plavuňového údolí*. Byla to nádherná kresba, detailní, bohatá, plná barev a stínů a hry se světlem.

Knihy se mezi dětmi těšily velké oblibě a získávaly skvělé ohlasy i literární ocenění. Markétu to těšilo, občas si ale říkala, jestli je *Všezeleň les* tak docela její. Většina úspěchů, které se s ním pojily, totiž měla jeden společný jmenovatel — ony opulentní ilustrace.

Kreslířka s pseudonymem Lyra s lidmi zásadně nekomunikovala osobně, nakladatel Ignác jí tedy vždy jen přeposlal Markétin text a Lyra ho za pár týdnů obdařila obrázky. Téměř dokonale vystihovaly to, co chtěla spisovatelka svou knihou sdělit, a Markéta se občas přistihla při myšlence, jestli to jsou její slova, nebo spíš kreslířčiny ilustrace, co dává příběhům život.

Vypadaly by obrázky stejně, kdyby knihu napsal někdo jiný? Oblíbili by si je děti i kritici, kdyby vyprávěly historky od jiného autora? Plakali by tolik, když umřel Křeček Vincenc?

Někdy si připadala jen jako kousek v soukolí, baterie strojeku, kterou lze vyměnit, zatímco Lyra představovala rodinné stříbro, které všichni obdivovali.

To vše jí problesklo hlavou, když při zavírání knihy zavádila o myš a rozsvítila počítač, na jehož obrazovce zářila malá červená jednička v rožku e-mailové ikony. Najela na ni kurzorem a klikla.

Objevila se zpráva.

Od nakladatele.

Přečetla si ji.

Než se dostala k rozloučení, v žaludku se jí rozlil horký pocit tíhy a ruce se jí roztráslly.

Polkla.

Ne, prosím, ne znovu, blesklo jí hlavou.

Jenže třes neustával.

Odsunula židli a otevřela rychle zásuvku stolu. Pod vrstvou papírů našla to, co hledala — zpola vyprázdněné plato s kulatými bílými prášky.

Jeden z nich s potížešmi vyloupila a spolkla.

Položila dlaně na stůl.

Třáslly se. Pokaždé, když ji přepadla úzkost, se třáslly.

Ale to už věděla.

A tak čekala.

Markéta měla od dětství pocit, že je jiná. Vždycky se raději pohybovala ve světech, které si vysnila, a ráda si vymýšlela příběhy, kterým se ostatní smáli. Nikdy tak nezapadala do kolektivu, neznala hry, které hrály ostatní děti, a slova, která jí lidé odmala říkali s krutým smíchem, ji zraňovala.

Divná. Přecitlivělá. Nenormální.

Léta doufala, že se to změní a že ji dospělost osvobodí z kolotoče ponížování matkou i vrstevníky. Po škole se jí dařilo, získala dobrou pozici ve velké mezinárodní firmě a vyjednala si plat, který jí umožnil vzít si hypotéku na byt. Snaha zapadnout mezi kolegy jí však pořád stála spoustu úsilí a předstírání, že ji zajímají banality a všednosti. Rozebírání toho či onoho tenisového matche. Životy mikrocelebrit z obskurních profesních oborů. Konference, kterým všichni tleskali, zatímco Markéta nechápala proč, když předkládané informace byly jen reklamou na služby prezentovaných firem. Kuchyňkové rozebírání nejlepších diet a fotografií těhotenského břicha, dovolených v předražených all inclusive resortech, co vypadaly stejně v Krkonoších jako v Egyptě, nebo kabelek luxusních značek, které šili titíž bangladéšští dělníci jako jejich levné kopie.

Markétu nezajímalo nic z toho. Byly to podružnosti, pomíjivé nesmysly, věci. Zdálo se však, že životy jejích kolegů se točí jen kolem nich, a tak se naučila přikyvovat a o svých zájmech a vzdušných zámcích nemluvit. Po čase si vsugerovala, že ty nesmysly a věci možná opravdu k životu potřebuje, a začala se chovat jako její okolí.

Dala se dohromady s jedním z kolegů, stejně povrchním jako ostatní, ale Markétě to nevadilo. Měla ho ráda a sama v sobě se snažila onu povrchnost velebit. A tak létali v létě k moři a každý víkend jezdili na výlety a pracovní konference, debatovali o autech a o influencerech z LinkedInu a Markéta si myslela, že jsou šťastní. Myslela si, že se konečně vymanila z prokletí dětských let a našla někoho, kdo ji miluje.

Na pohled měla tehdy život jako z katalogu. Skvěle placenou práci v korporátu, kam jezdila nablýskaným služebním autem v drahých pouzdrových šatech velikosti 36 a v saku na míru. Hypotéku na byt ve třináctém patře rezidenčního centra, odkud Město vypadalo jako skládačka z papíru. Přítele, který ji požádal o ruku na romantické dovolené v Paříži.

Jenže pak přišel první záchvat úzkosti — když snoubenec odkrácel z jejího života měsíc před svatbou za jinou ženou.

Markéta musela všechno obvolat a zrušit: zápůjčku šatů i obleku, kadeřnici, kosmetičku, svatební obřad, hostinu, kapele, fotografa. Tisíce a tisíce v trapu, propadlé zálohy a na konci každého telefonátu směs účasti a otrávenosti.

Musela vše sdělit rozezlenému příbuzenstvu, které už si zařídilo ubytování ve Městě, vybralo dovolenou, zapůjčilo šaty a nakoupilo dary. Další směs účasti a otrávenosti, rámovaná radami a poznámkami, které se zarývaly do už tak rozbolavělé duše.

„No tak mu taky zahni, ne?“

„Nerada ti to říkám, zlatíčko, ale ty se mu divíš? On byl takový normální, a ty jsi... no, ty.“

„Já měla vědět, že ty se nevdáš!“

„Co naděláš, no, tak holt si najdeš někoho jinýho, kdo si tě vezme.“

Nejtvrdší rána nebyla jeho nevěra. Nebyla to ani ta zrušená svatba a rozbitý obraz posledních let, ale zjištění, že se nic nezměnilo.

Že je zpátky tam, kde jí všichni bezděčně říkají kruté věci, kterými ji zraňují, jako by slova neuměla řezat jako žiletky.

Jako poslední zavolala matce.

Markéta seděla v bytě, v němž na ni ze všech koutů zíraly věci, které si za léta společného soužití se snoubencem pořídili a které jí připomínaly, co nikdy nebude, zatímco jí matka vykládala, jak ji varovala, že to není chlap pro rodinu a že si měla dát pozor, protože už taky není nejmladší.

A v tom okamžiku se něco stalo. Něco prasklo jako skleněná konvice, do které se po tisíci nalije příliš horký čaj.

Srdce jí bušilo jako zvon a po těle se rozlil tupý pocit. Nemohla vstát, nemohla zvednout ruku, nemohla nic — jen zírala před sebe, nekontrolovaně se trásla a poslouchala litanii řinoucí se z telefonu.

Bylo to poprvé, kdy si přála umřít.

Ta myšlenka se k ní vrátila znovu ještě ten večer, když umývala nádobí. Přejela napěněnou houbičkou po velkém noži na zeleninu, ztuhla jako kámen a dívala se na něj, zatímco jí v hlavě poskakovaly myšlenky: Jaké by to asi bylo přerážnout si jím zápěstí? Voda už teče, když pustím teplý proud, neměla bych ani cítit bolest. A beztak nikomu scházet nebudu, nikdo mě nechce, jsem divná, jiná, nenormální...

Když se přistihla, že si nožem klouže po mokrém zápěstí, vyděsilo ji to tak, že ho zahodila do dřezu, schoulila se do klobíčka a zůstala v něm, dokud si nebyla jistá, že zvládne telefonovat. Se škrábancem na ruce vytočila číslo na krizovou linku a strašidelně klidným hlasem poprosila o pomoc.

Od té doby se staly úzkosti jejím společníkem. Měla pocit, že se v ní odjakživa schovávaly jako šmírák ve stínech, ale najednou vyvřely na povrch a nešlo je už zatlačit zpět.

Žaludeční křeče, točení hlavy, třes, nespavost, záchvaty pláče, po nichž se nedokázala nadechnout. Stupňovaly se a objevovaly se v těch nejnevhodnějších chvílích jako při schůzkách s klienty, na pracovních poradách nebo během teambuildingových posezení v barech.

Bylo jedno, kolik hodin v práci předtím poslouchala věci, co ji nezajímaly — nikoho najednou nezajímal její život. Po pár dnech už se zrušená svatba stala ohranou písničkou, které se všichni obloukem vyhýbali.

Markéta poctivě chodila na terapii a nechala si napsat bílé pilulky, které otupovaly neznámý strach, jenže pocit neklidu v ní přetrvával, jako by měla na nohou boty, co ji pořád tlačí. Matka jí při každé návštěvě opakovala, že psychické potíže jsou výmysl moderní doby a terapeuti zloději, kteří z člověka jen tahají peníze bez viditelných výsledků. A šéf se tvářil den ode dne rozezleněji, že její pracovní výkony stagnují.

Když potom umřela babička z Konečné, Markéta najednou věděla, že je čas. Dala výpověď, na kterou její vedoucí už bez tak beze slov tlačil, prodala byt i všechny věci v něm a odstěhovala se z rušného Města do chátrajícího domku uprostřed ničeho. Přestala cvičit a hubnout, zato začala psát dětské knihy a chodit na zemědělské brigády, které se zrovna namanuly. Včelaři z vedlejší vesnice pomáhala stáčet med, starousedlíkům v Konečné hrabala za pár drobných listí nebo sekala travu. V létě jezdila do továrny na zpracování červené řepy a sklízet chmel, na podzim sbírala v poli brambory a česala jablka v sadu. V zimě vstávala ve čtyři hodiny ráno, aby se dostala do velkého skladu, kde před Vánoci zpracovávali objednávky zboží, jindy zase vyrážela s pilkou na malou farmu, kde se prodávaly vánoční stromečky. Peněz nebylo mnoho, ale k tomu, aby mohla žít v klidu stranou od civilizace, to stačilo.

Občas si volala s přáteli z Města, ale s každým dalším hovorem jí byli vzdálenější a cizejší. Lidé, s nimiž chodívala na pilates a do drahých koktejlových klubů, jí najednou připadali plytčí a prázdní. Je nezajímalo, jak se daří jejím růžím, a ji to, že splnili měsíční kvóty na sto osm procent. Během pár let tak zpětrhala téměř všechny vztahy a uzavřela se do zahrady se svými květinami.

Markéta zahradu milovala. Bylo tam jedno, že nezná nejnovější klepy nebo osobnosti z bulváru. Nikdo ji nesoudil, když nosila potřhané triko a legíny, nikdo na ni neukazoval, že má tlustou prdel, pneumatiku kolem břicha nebo neoholené podpaží. V malé zapadlé vesnici plné starousedlíků si mohla dělat, co chtěla. Žila tedy tiše v malém domku s malou zahradou pryč od lidí a jejich zlých řečí, a konečně začala cítit klid.

Matce už raději neříkala vůbec nic. Bavily se spolu jen o vaření a květinách. Jejich telefonické hovory byly úzkostlivě střeženou výměnou, v níž Markéta dávkovala informace, jako by je odměřovala jazýčkem vah.

Jediný člověk, s nímž si povídala ráda a bez zábran, byla Karolína. Zнала se s ní od střední školy a znovu obnovily kontakt poté, co se potkaly při vydávání knih u stejného nakladatelství. I když se už pohybovaly v rozdílných kruzích a neměly společné známé, vydržely klevetit hodiny.

Markétu podobné hovory uklidňovaly. Karolína byla vše, co ona ne — průbojná a rozhodná, veselá, pohotová, zábavná. A bizarní a fantaskní historky z jejího každodenního života Markétu vždycky rozesmály, když si připadala osamělá. Přišlo jí to jako balzám na duši.

Úzkost si ji občas nacházela i tady, v Bohem zapomenuté Konečné, ale pořád měla své bílé pilulky a věděla, co má dělat, když to přijde.

Zadívala se na své ruce.

Třes už ustával.

Tíha v žaludku se rozplývala a celý svět se propadal, jako by se na něj dívala z vypouklého akvária.

Markéta občas přemýšlela, jestli by úzkost zmizela, kdyby si místo prášku vzala mentolku, ale příliš se bála to zkusit.

Nechtěla cítit nic špatného.
Už nikdy.

Karolína se s trhnutím probudila. Seděla v ušáku na verandě a stál před ní hrnek, jeden z těch bachratých kousků porcelánu, který vlastnil za komunismu každý. Na okamžik si nebyla jistá, kde se nachází, ale pohled z oken ji ukotvil v realitě.

Venku se šelo.

Markéta se krčila v křesle vedle ní a strnule zírala do dálky. Vypadala jinak, ale Karolína nedokázala přijít na to proč.

„Makí?“

„Hm?“ broukla Markéta.

„Všechno v pohodě?“

„Jasně. Usnulas.“

Karolína zazívala. „Jak dlouho jsem byla mimo?“

„Chvíli. Tady,“ Markéta konečně odvrátila oči od zahrady a přisunula k ní po stole hrníček. „Udělala jsem ti ten čaj.“

„Ach. Díky.“ Karolína prsty sevřela otlučený porcelán. Nápoj už byl téměř studený. „Takže,“ odkašlala si, jako by obračela list.

„Takže,“ zopakovala Markéta.

„Co teď?“

„Ustlala jsem ti v patře a vzala jsem ti tam tašku. Můžeš jít klidně spát, jestli chceš.“

Karolína zaváhala a mrkla na hodinky. „Je sedm.“

„A?“

„A to je strašně brzo. Doma chodím spát nejdřív s půlnocí — až uspím Jarina a uklidím a sednu nad rukopis...“

Markéta se pousmála. „Ale tady nejsi doma, Kuře. Tady nic nemusíš. Můžeš cokoli, co se ti chce — jít do zahrady nebo do lesa, spát, můžeme rozdělat oheň a opéct si nad ním maršmelouny nebo kolem něj třeba tancovat nahatě...“

„A to bysme dělaly proč?“

„Protože bys to chtěla.“

„No to bych rozhodně nechtěla!“

„Jo, ale víš, jak jsem to myslela. Máš dovolenou. Nemusíš teď nic, co nechceš. Takže já půjdu hodit do trouby zeleninu a ty si promysli, co chceš dělat.“

Karolína zaváhala. „Co když nevím?“

„Tak je to v pohodě a prostě jenom sed'. Nic nemusíš.“

„To je pěkně *Jedi-mind* trik, co jsi na mě použila, víš to?“

Markéta jí mávla před očima rukou. „Tohle nejsou ty myšlenky, které hledáš.“ Pak se usmála a zmizela v kuchyni.

Karolína se kousla do rtu.

Dovolená.

Klid.

Ano, takhle se na tom domluvili s Márou. Že potřebuje čas, aby si odpočinula a načerpala sílu a inspiraci, protože je unavená. Kreativně vyčerpaná. Má toho moc.

Bylo to dobré vysvětlení, pod které se dalo schovat vlastně všechno. Proč poslední týdny nezvládá psát novou knihu, jezdit na akce, starat se o domácnost, o dítě, o manžela. Proč ze sebe setřásá objetí nebo jeho doteky, proč každému polibku nastavuje jen tvář a proč se usmívá, i když má uvnitř chuť křičet.

Syndrom vyhoření. Mára sám nadhodil, že to něco takového bude, a Karolína to nerozporeovala. Jen se vyplížila z domu jako spráskaný pes a odjela do Konečné.

Markéta jí neurčila, jak dlouho se může zdržet, a Karolína zatím sama nevěděla, jestli její dovolená bude trvat jen pár dní nebo třeba dva týdny.

Teď se každopádně může vyspat a doufat, že všechny její myšlenky a pocity tady na venkově odvanou.

Protože to se za poslední měsíc nestalo. Naopak, začaly být hlasitější.

Stiskla zuby a nervózně se podívala na kapsu své bundy. Věděla, že je v ní telefon. Mohla by se kouknout, jestli na něm nemá zprávu. Už se chystala po něm natáhnout, když vtom se zarazila.

Nejspíš jediná zpráva, co tam čeká, bude od Máry. Určitě něco sladce vyděračského o tom, jak doufá, že si svou dovolenou užije, aby mohla zase brzy přijet domů za ním a Jari-nem.

Už jen z toho pomyšlení samovolně zaťala nehty do dlaně.
Ne.

Nebude se dívat.

Nebude to otevírat.

Protože pak by zase začala přemýšlet, a to teď nepotřebuje. Teď potřebuje, aby ty myšlenky zmizely. Potřebuje, aby se rozplynuly a aby se všechno zase vrátilo do normálu.

A k tomu jí pomůže jedině.

„Maki?“ houkla do domu.

„Kuře?“

„Máš tu víno?“

„Že váháš!“

Karolína se usmála. „V tom případě myslím, že už vím, co chci dělat.“

O podlahu zazvonilo těžké sklo. Lahev vypitého rosé se zatočila na místě, dramaticky se překlopila a cinkla o svou neměně vyprázdňenou sousedku.

„Pšššt!“ zahihňala se Markéta.

Karolína zamžourala na zářící monitor počítače. „Na co že se to díváme?“

„Na seriál.“

„Já vím, ale už zase jsem se ztratila. Tohle je kdo?“

„To je *Plachý pán harému*.“

Karolína vyprskla smíchy. „*Plachý pán harému*? Není to oxymóron?“

„Není. Všechny holky by ho chtěly, ale on má hrozně zkruplený sebevědomí, takže je zakřiknutej a holek se bojí. Vidiš, jak se tváří?“

„Jo. Jako postavička z anime. Dokonce i vlasy má jako nakreslený.“

Markéta se zamračila. „Ale no tak! Copak ti nepřijde boží?“

„Boží?“

„No? Je to přece úplně cinnamonroll.“

„Úplně co? Skořicový šnek?!“

„To se tak anglicky říká.“

„Proč?“

„Protože je sladkej a člověk by ho úplně...“

„...snědl?“

Markéta se zarazila. „Víš, že nevím? Vždycky jsem myslela, že je to proto, že by někoho takovýho člověk prostě zabalil do deky a dal mu horký kakao, ale možná je v tom víc.“ Poklepala si prstem na rty. „Myslíš, že by ho člověk mohl...“

„Zadrž, zadrž, zadrž! Oběma je nám přes třicet a tomuhle klukovi nejspíš nebylo ještě ani dvanáct.“

„Je mu devěťadvacet.“

„Kecáš!“

„Ne, fakt. To on jenom vypadá mladě.“

„Až moc mladě.“

Markéta pokrčila rameny. „Dobrý geny, no.“

Karolína se přetočila na záda. Péra ve staré matraci kovově zavržala. Postel měla nejlepší léta za sebou, a i přes bytelnou konstrukci se zdálo, že je jednu polštářovou bitvu od rozpadu. „Víc se mi líbil ten druhý, ten...“

„*Temný pán podsvětí s hlasem jak kostelní zvon?*“

Karolínino obočí se setkalo u kořene nosu. „Tak třetí?“

„Tam není žádný třetí.“

„Ne? Byla bych přísahala, že je tam někdo třetí.“ Škytla.

„Možná žes jen viděla roztrojeně *Plachého pána harému*.“

„Plachý pán harému mě nebere. Ale ten chlap, co seděl na koni s nahou hrudí...“

„To byla reklama.“

„Och! Hm.“ Karolína se zadívala na strop. Ložnice byla maličká místnost přímo pod střechou. Zkosené stěny sesekávaly prostor z obou stran a dojem dětského bunkru posilovala rozvěšená světýlka a vylepené obrázky a pohlednice. Karolína poznala Eiffelovku, tamhle zase černobílou pohlednici z Triglavu, v rohu marockou tržnici. Z polaroidových momentek se na člověka šťastně zubili cizí lidé, většinou bez Markéty — jen na dvou snímcích Karolína dohledala majitelku domu.

A na nich se smály obě společně.

„Tu si pamatuju,“ zašermovala prstem a ukázala na obrázek, na němž stály před malým penzionem.

Markéta se převalila na záda. „Ach! Výlet do Koprova. Pamatuješ si to víno, co tam měli?“

„Ne. Ale pamatuju si tu saunu, co tam neměli, i když ji slibovali v letáku.“ Karolína se zamračila. „A ještě si za to naučtovali plnou palbu. Hrozný šmėčko.“

„To teda.“ Markéta přivřela oči. „Bože, mně je bídne. Neměla jsem pít,“ zamumlala tiše.

„Vždyť jsi skoro nic nevypila, většinu jsem toho dala já!“

„Já vím. Ale měla jsem prášek.“

„Bolení hlavy?“

„Úzkost.“

„Ach.“ Karolína ji soucitně pohladila po ruce. „Taky bych si možná dala nějaký prášek. Všechno by pak třeba dávalo smysl.“

Markéta k ní naklonila hlavu. „A teď nedává?“

Karolína posmutněla. „Nedává. Všechno je naruby.“

„Ještě skleničku a můj žaludek taky bude naruby,“ broukla Markéta.

Karolína si přejela dlaní po čele. Doufala, že víno její myšlenky odplaví. Nebo alespoň utlumí.

Místo toho se teď hlásily o slovo v zástupu s nevolnostmi a melancholií. Čekala dobrou náladu, a nalepila se na ni chandra.

„Aaaach, proč je všechno tak v prdeli?!“ zakřičela a zatřásla prudce hlavou. „Maki! Povídej! Dělej! Zabav mě!“

„To se snažím celý večer.“

„Neúspěšně!“

„Mám to zase pustit?“

Karolína upřela hodnotící pohled na monitor. „Řekni mi znovu, o čem je ten seriál.“

„*Temný pán podsvětí s hlasem jako zvon se zamiluje do Plachého pána harému*, kterej čerstvě nastoupil na jeho střední školu, zvedne mu sebevědomí a společně zažijou romantický víkend.“

„Myslela jsem, že popisek mluvil o dvou outsidersch, co se skamarádí a najdou si na pětadvacet vypadající šestnáctky.“

„Neřekla jsem, že tu romantiku dělají mezi sebou! Ale je tam spousta situací, kdy to mezi nima jiskří.“

Karolína vzdychla. „Kolik že to má procent?“

„Dvanáct. Na databázi. Na shnilých rajčatech dokonce čtrnáct.“

„Bože. A připomeň mi, proč že se na to..“

„Protože *cinnamonroll*!“

„Ach jasně. Skořicový šnek. Tak to teda pust.“

Světlo z monitoru bliklo a na notebooku se opět rozběhl křečovitý dialog. Karolína si uvědomila, že v hlavě za herce sama doplňuje díry ve scénáři.

Zašmátrala po lahvi vína, novou však nenašla.

Ale Maki má pravdu, přitakala jí po chvíli v duchu. *Plachý pán harému* je docela roztomilý.

Temný pán podsvětí mu právě cosi dramaticky vysvětloval a polovina těch slov nedávala smysl.

„Teď by si měli dát pusu,“ zamumlala, když se *Temný pán* podsvětí naklonil blíž.

„Měli,“ přikývla Markéta.

„Mají mezi sebou víc chemie než s jakoukoli z těch holek dohromady.“

„Já vím!“

Ticho. Chvilí jen sledovaly děj, který zatím působil jako cosi, co napsal člověk po lobotomii na rozmáčený papír od sušenky.

Karolína sledovala dvojici mladíků na obrazovce a cítila, jak se její nálada jenom zhoršuje. Myšlenky jí dál bubnovaly v lebce a chtěly ven. Povzdychla si. „Maki?“

„Hm?“

„Asi se budu rozvádět.“

„*To jsou skvělé zprávy! To musíme hned oslavit!*“ ozval se *Plachý pán harému* s křečovitě hraným nadšením z monitoru.

Markéta se otočila. „Chceš o tom mluvit?“

Karolína si promnula oči. „Ne... Ne.“

„To je v pohodě, tak...“

„Není! Není to v pohodě! Je to v prdeli a já nevím, co s tím!“

Karolína praštila hlavou o polštář a vztekle zavrčela. „Řekni mi, že aspoň u tebe je všechno v pořádku.“

V seriálu začala hrát srdceryvná klavírní hudba.

Markéta mlčela.

Karolína natočila hlavu. „Maki?“

„Hm?“

„Řekni, že je u tebe všechno v pořádku,“ naléhala Karolína ostřeji.

Markéta se ztěžka nadechla. „Dneska mi napsal Ignác. Lyra odevzdala rukopis.“

„Myslíš jako ilustrace?“

„Ne. Myslím jako rukopis. Novej rukopis *Všezelenýho lesa*. I s ilustracema.“

Karolína se zamračila. „Co je to za blbost? *Všezelený les* je přece tvůj.“

„No, ukázalo se, že není. Práva na něj jako na svět drží nakladatelství, smlouvu jsme tehdy uzavřeli tak, aby do něj mohl

příspěť i někdo další. Lyra ale napsala rovnou pokračování, takže ode mě žádný rukopis nepotřebuji. Nepotřebuji ode mě vlastně už vůbec nic.“ Markéta se trpce usmála. Vypadala na jednu jako nakopnuté štěně. „Protože Lyra se dala na psaní.“

„Kurva.“

„Lyra nebo tak nějak obecně?“

„To máš fuk. Všechno je v prdeli.“

„Je.“

Ticho.

„Maki?“

„Ano, Kuře?“

„Už vím, co budeme dělat.“

„Pít a koukat na *Plachého pána harému*?“

„Něco mnohem lepšího. Ovšem uznávám, že to by byly i palečnice.“

Markéta ublíženě stáhla obočí a zašilhalo po obrazovce se seriálem. „Vždyť to není tak zlý, ne?“

„Je to příšerný, Maki. Je to naprosto regulérně příšerný tak, že to ani alkohol nezvládl a vypařil se mi z hlavy.“

„Dobře no, tak co teda budeme dělat?“

Karolína vstala a zazařily jí oči.

Nápad zněl dobře. To skutečnost nestála za nic.

Klopýtaly po nezpevněné krajnici podél lesa a Markéta držela blikotající starou baterku, v jejímž světle viděly výmoly a občasné bílý pruh na silnici.

„Kuře, tohle fakt není dobřej nápad,“ začala po chvílce, když se jí pod nohama rozdrotil kus asfaltu a poslal ji promptně do ostružiní v pangejtu.

„Ale jasně že je.“

Markéta si oklepala bundu. „Co se vrátit? Počkáme do rána a sedeme tam vlakem.“

„Říkalas, že ta večerka není tak daleko.“

„To není — za dne. A autem. Nebo aspoň na kole. Ale pěšky po silnici, když je tma jak v řiti, si koledujeme akorát o průšvih.“

„Nesmysl! Co by se asi tak mohlo stát?“

Markéta se zastavila. „Co by se tak mohlo stát? Bože, vždyť seš detektivkářka! Opuštěný lesy uprostřed noci tě živí!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Příští zastávka.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.